

UNA PRODUCCIÓ SENSE TEXT, PLENA DE GESTOS, DE LLUMS I DE COLOR

Si les piràmides fossin quadrades

'If pyramids were square', és el darrer espectacle produït pel belga Frederik Flamand. L'obra, qualificada pel director, de contemporània, és un mosaic d'arts plàstiques, vídeo, arquitectura, dansa i projeccions.

Andreu Sotorra

Frédéric Flamand es dedica al teatre des del 1973. És un belga a qui agrada de definir-se com un director de teatre, tot i que el seu espectacle és una barreja de tots els recursos multimèdia, que la fi de segle farà anacrònics i nostàlgics.

«El títol de l'obra —diu Flamand— és una broma, m'agrada jugar amb el to humorístic. És una utopia que juga amb la perspectiva de la piràmide».

A Brussel·les, Flamand va aconseguir convertir una antiga refinera de sucre en un espai on es poden realitzar tant arts plàstiques com la dansa, el teatre o les exposicions. La refinera és un cas únic a Europa i des del 1979, s'hi han anat elaborant i produint un bon grapat de produccions teatrals, sorprenentment, a l'últim muntatge de Flamand, presentat a través de Plan K, el nom de la compa-

nyia ha acabat per coincidir amb el de la refinera ocupada, l'espectacle *If pyramids were square* (*Si les piràmides fossin quadrades*).

«Per fer-lo, vaig reunir un músic de Nova York, un dissenyador artístic alemany i una professora de dansa de l'estudi de Cunningham, a més de cinc actors, dos del Brasil, un d'alemany, un de nord-americà i una italiana. És un espectacle viscut des de dins per una internacionalitat absoluta».

L'obra, que Flamand no considera futurista sinó contemporània, és un mosaic d'arts plàstiques; vídeo, arquitectura, dansa i projeccions. Fa l'efecte que el director belga hagi portat de gira tota la infraestructura de la seva refinera com si d'una caravana nòmada es tractés.

En definitiva, el rerefons de fer una recerca de la perspectiva històrica de l'art és el que també es pot trobar en el guió de Plan K. La història de l'art, des del Renaixement fins a l'actualitat, les pi-

meres imatges del moviment, la reproducció que se'n fa, el futurisme, el dadaisme i, el fet principal, l'estructura arquitectònica.

«¿Teatre de text o no? He fet teatre de text. També ho és Plan K. El text en moviment. Ni una paraula. Molts gestos. Molt de color. El joc de la llum...».

Plan K té moments ensucrats i molt reeixits. Potser per la confessió del director a decantar-se cap a la cultura nòrdica, l'espectacle cau a vegades en una excessiva recreació dels mitjans multimèdia que utilitza. Si les piràmides fossin quadrades, el món potser no seria rodó i Brussel·les no tindria una vella refinera feta un focus d'avantguarda. Si les piràmides fossin quadrades, Frédéric Flamand no hauria fet Plan K. Precisament perquè allò que hi busca ja no seria estimulant.

Per sort, les piràmides encara acaben en punxa. Tot un Plan K que burxa, que coneix la Fura dels Baus i que la volia portar a Brussel·les, però va topat amb la negativa centralista d'Europalia. I és que les piràmides no són quadrades, però hi ha caps que a més de semblar de suro es quadren i no veuen res fora de les seves quatre parets cúbiques. □

